

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fremsettelse af Lovforslag.

Formanden: Finansministeren har Ordet for at fremsætte de af ham anmeldte Lovforslag.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg skal have den Ære for dette høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Tillægsbevilling* for indeværende Finansaar. Jeg skal først angive Lovforslagets Hovedsummer i Tusinder, og det ligger da saaledes: Paa §§ 1—7, det vil altsaa sige de ordinære Indtægtsparagraffer, en Indtægtsforøgelse af 45 911 000 Kr. og paa de ordinære Udgiftsparagraffer, §§ 8—25, en Udgiftsforøgelse af 40 653 000 Kr. Paa § 26 en Indtægtsforøgelse af 24 310 000 Kr. og en Udgiftsforøgelse af 51 868 000 Kr. Det er ret betydelige Beløb, men de er dog beskedne i Sammenligning med de foregaaende Aars tilsvarende Beløb. Tager vi blot de 3 sidste Aar, saa har Udgiftsforøgelsen paa §§ 8—26 efter det oprindeligt fremsatte Tillægsbevillingsforslag udgjort ikke mindre end 450³/₄ Mill. Kr. i 1920—21, 267¹/₂ Mill. i 1921—22 og 141³/₄ Mill. i 1922—23. I Aar er altsaa den tilsvarende Udgiftsforøgelse for samtlige Udgifter, ogsaa dem paa § 26, 92 521 000 Kr. Ærede Medlemmer vil se, at det er en meget væsentlig Nedgang, nemlig fra 141³/₄ Mill. Kr. paa Tillægsbevillingslovsforslaget i Fjor.

Aarsagerne til, at det saaledes stadig er lykkedes at nedbringe Summerne paa Tillægsbevillingsloven, er jo forskellige. For det første Regeringens Bestræbelser for i stigende Grad at nærme Budgetterne til det, der kunde antages at blive det regnskabsmæssige Beløb; dernæst det, at vi efterhaanden har frigjort os for Krigstidspolitikens økonomiske Følger og endelig og væsentlig de kraftigt gennemførte Bepærelser.

Men Tillægsbevillingslovens Tal alene giver jo i og for sig intet Billede af den statsfinansielle Stilling; vil man have et saadant blot tilnærmelsesvis, maa man lægge dem til Tallene paa den tilsvarende Finanslov, altsaa Finansloven for indeværende Aar, 1923—24. Gør man dette, udkommer der en samlet Indtægt paa §§ 1—7 af 421 449 000 Kr. og en samlet Udgift paa Driftsregnskabsparagrafferne, §§ 8—25, af 392 478 000 Kr. Det vil altsaa sige et Overskud paa Driftsregnskabet af næsten 29 Mill. Kr. paa Finanslov og Tillægsbevillingslov tilsammen. Sammenligner vi nu dette

med Stillingen i Fjor, da Tillægsbevillingslovsforslaget blev fremsat, viste Tillægsbevillingslovsforslaget i Forbindelse med den tilsvarende Finanslov, altsaa for 1922—23, et Underskud af 19¹/₄ Mill. Kr. Dette er altsaa Bevægelsen: fra 19¹/₄ Mill. Kr.s Underskud i Fjor til ca. 29 Mill. Kr.s Overskud i Aar paa Driftsregnskabet.

De 19¹/₄ Mill. Kr., der blev anslaaet som Underskud paa Driftsregnskabsparagrafferne, reduceredes ved Regnskabet til et Overskud paa 3 421 000 Kr. Det vil erindres, at jeg i Fjor ved Tillægsbevillingslovsforslagets Fremsettelse udtalte, at sandsynligvis vilde Driftsregnskabet trods de 19¹/₄ Mill. Kr.s Underskud give Balance, da erfaringsmæssigt og af kendte Grunde Tillægsbevillingslovens og Finanslovens Tal tilsammen altid har Tendens til betydeligt at overskride de virkelige Udgifter. Jeg anslog den Gang, at der vilde blive Balance paa Driftsregnskabet; der blev som bekendt et Overskud paa 3 421 000 Kr. Og paa den hele Finanslov, § 26 medregnet, anslog jeg det til, at der vilde blive et Underskud paa 60—70 Mill. Kr.; der blev et Underskud paa lidt over 60 Mill. Kr.

Det Fremskridt, som disse Tal viser, er saa meget mere værdifuldt, som det er naaet trods en meget stærk Nedgang i Udbyttet af Formue- og Indkomstskatten, hvilket jeg senere skal komme til, og ligeledes er naaet trods det, at den Prisbevægelse, vi har haft i de nærmest foregaaende Aar — og som var i Favør af Tillægsbevillingsloven, idet Finanslovens Tal jo var fastsat under Forudsætning af højere Priser, saaledes at Tillægsbevillingsloven tillod at realisere Gevinsten ved den imidlertid indtraadte Prisnedgang —, i Aar er gaaet i Disfavør af denne, idet der som bekendt er nogen Prisstigning, ikke nogen særdeles betydelig, men dog en Prisstigning, som paa visse Varer og navnlig, maa jeg sige, paa Varer, som i høj Grad berører Statshusholdningen — jeg tænker her i Særdeleshed paa Kul —, bevirker en Stigning i Udgifterne. Det gør sig selvfølgelig i høj Grad gældende paa Statsbanerne og paa Statens erhvervs-mæssige Virksomheder i det hele taget, ligesom den Stigning, der har fundet Sted i Priserne paa Levnedsmidler og lignende, i høj Grad gør sig gældende paa Fængslernes, Sindssygeanstaltternes og mange andre Statsinstitutioners Budgetter.

Ærede Modstandere plejer altid at sige, at de Fremskridt, som er naaet med Hensyn til Udgiftsreduktioner, kun skyldes Prisnedgangen og naturligvis i ingen Henseender nogen som helst Virksomhed fra